ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ଘସିଲାଲ୍

ଜାନୁଆରୀ 21,1965

[କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ଜେ. ସି. ଶା, ଜେ.ଆର୍. ମୁଦୋଲକର ଏବଂ ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ରାଜସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ 1955, ଧାରା 7 (2), 16 (1) (b) ଏବଂ ରାଜସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ନିୟମ, 31 - ଏହାର ପରିସର ।

ରାଜସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ନିୟମର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରି କରଦାତାଙ୍କ ଏକ ଆବେଦନ ଉପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ କରଦାତା ସଠିକ୍ ହିସାବ ରଖିବେ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ଆବେଦନ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ବେଳେ ନିୟମାବଳୀକୁ ବୈଧ କରୁଥିବା ଏକ ଅଧ୍ୟାଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା,ଏବଂ କରଦାତା ଏହି ଆବେଦନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଇଥିଲେ । ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିକାରୀ ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ପଠାଇଥିଲେ ଏବଂ ଟିକସଦାତା ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରି ଟିକସ ଜମା କରିଥିଲେ । ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିକାରୀ ଆଇନର ଧାରା 16 (1)(b) ଅନୁଯାୟୀ କର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ଜରିମାନା ଲାଗୁ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଆଧାରରେ ଜରିମାନା ଲାଗୁ ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା କହି ନଥିଲେ କରଦାତାଙ୍କୁ କର ନଦେବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ବିପରୀତରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶ ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ କରଦାତାଙ୍କୁ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଜମାର ଟ୍ରେଜେରୀ ଚାଲାଣ ତାଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ଉଚିତ । ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଉପଆୟୁକ୍ତଙ୍କ (ଆବେଦନ) ନିକଟରେ କରଦାତାଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ବିକ୍ରୟ-ଟିକସ ଅଧିକାରୀ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବଧି ପାଇଁ, ସମାନ ଆଧାରରେ ଆଉ ଏକ ଜୋରିମାନା ଲାଗୁ କରିଥିଲେ । କରଦାତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦୁଇଟି ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନରେ

ରାୟ ଦିଆଗଲା : (i)ଆଇନର ଧାରା 16 (1)(b) ର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଂଘନ ହୋଇନଥିଲା, ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଦଣ୍ଡ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ଟିକସ ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଧାରା 7(2) ଅନୁଯାୟୀ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (1) (b) ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଟିକସ ବକେୟା ଅଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ଟିକସକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାର ଏକ ଦାୟିତ୍ୱ ଥିଲା ।

ରାଜସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 31 କେବଳ ସେତେବେଳେ ଦୃଶ୍ୟପଟକୁ ଆସେ ଯେତେବେଳେ ଏକ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସମାପ୍ତ ହୁଏ ।

(ii) କରଦାତା ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ ନକରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଧିନିୟମ 7(2) କୁ ଆକର୍ଷିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 408-409/1964 ।

ଡି.ବି. ଦେୱାନୀ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା ୧୭୨ ଏବଂ ୧୧୧/୧୯୬୧ ରେ ରାଜସ୍ଥାନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଫେବୃଆରୀ ୫, ୧୯୬୩ ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଆଡଭୋକେଟ୍-ଜେନେରାଲ୍ ଜି. ସି. କାସଲିୱାଲ୍, ଏଚ୍. କେ. କେ. ଜୈନ ଏବଂ ଆର୍. ଏନ୍. ସଚଥେ *ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ* ।

ଆର୍. କେ. ଗର୍ଗ, ଏସ୍. ସି. ଅଗ୍ରୱାଲା, ଡି. *ପି. ସିଂହ ଏବଂ ଏମ୍. କେ. ରାମମୂର୍ତ୍ତି* ଉତ୍ତରଦାତା ଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ **ସିକ୍ରି, ନ୍ୟାୟାମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦୁଇଟି ଆବେଦନ ରାଜସ୍ଥାନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଛି ଯାହା ଦେୱାନୀ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 111 ଏବଂ 172 /1961 କୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛି ଏବଂ ବକେୟା ଟିକସ ପ୍ରଦାନରେ ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା ଘସିଲାଲଙ୍କ ଉପରେ ଜୋରିମାନା ଲଗାଇଥିବା ବିକ୍ରୟ ଟିକସ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି

ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ଦଣ୍ଡବିଧାନ, ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 20 (1) ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ କାରଣ ଆମେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଗର୍ଗଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ, ଯେ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି ।

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଏଗୁଡ଼ିକ । ମାର୍ଚ୍ଚ 28,1955 ରେ, ରାଜସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ନିୟମ (ଏହା ପରେ ନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ) ରାଜସ୍ଥାନ ଗେଜେଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ରାଜସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ (ଏହା ପରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ) ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1955 ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ନିୟମାବଳୀ ଅବୈଧ ଥିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତା ୧୯୫୫-୫୬ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ କାରବାର ଉପରେ ମୂଲ୍ୟାୟନକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦେୱାନୀ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା ୧୧/ ୧୯୫୮ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଜାନୁଆରୀ 9,1958 ରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ ଯେ 'ଆବେଦନକାରୀ ଉପଯୁକ୍ତ ହିସାବ ରଖିବେ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବେ କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ଆବେଦନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବାବେଳେ, ନିୟମାବଳୀକୁ ବୈଧ କରି ନଭେମ୍ବର 6,1959 ରେ ଏକ ଅଧ୍ୟାଦେଶ (ସଂଖ୍ୟା 5/1959) ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତା ରିଟ୍ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 11/1958 କୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିଥିଲେ । ଡିସେମ୍ବର 17,1959 ରେ ରାଜସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ କର ବୈଧିକରଣ ଅଧିନିୟମ (ରାଜସ୍ଥାନ ଅଧିନିୟମ 43/1959) ଏହି ଅଧ୍ୟାଦେଶକୁ ପ୍ରତିସ୍ଥାପନ କରିଥିଲା । ଏହା ସାଧାରଣ କାରଣ ଯେ ଉକ୍ତ ଅଧ୍ୟାଦେଶ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରଭାବ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ବୈଧ କରିବା ଥିଲା, ଯଦିଓ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଥିଲା । ଆମେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଉକ୍ତ ଅଧ୍ୟାଦେଶ ଏବଂ ଉକ୍ତ ବୈଧିକରଣ ଅଧିନିୟମ ପ୍ରଚୁର ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରି ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଡିସେମ୍ବର 4,1959 ରେ, କୋଟା ସିଟି ସର୍କଲର ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିକାରୀ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଙ୍କୁ ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ପଠାଇଥିଲେ:

"1959 ମସିହା ନଭେମ୍ବର 23 ତାରିଖରେ ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆପଣଙ୍କ ରିଟ୍ ସଂଖ୍ୟା 11କୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏକ ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଟିକସ

ଜମା କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ ବିଫଳ ହେଲେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ।

ସେହିଦିନ ହିଁ ଉତ୍ତରଦାତା ଙ୍କୁ ଏହି ନୋଟିସ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ଅକ୍ଟୋବର 22,1957 ରେ ଶେଷ ହୋଇଥିବା ଚତୁର୍ଥ ତ୍ରୟମାସିକ ପାଇଁ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ 11, 898.31 ଟଙ୍କା ଟିକସ ଭାବେ ଜମା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଜାନୁଆରୀ 8,1960, ମାର୍ଚ୍ଚ 19,1960 ଏବଂ ମାର୍ଚ୍ଚ 19,1960 ରେ, ସେ 23 ଅକ୍ଟୋବର 1957 ରୁ 10 ନଭେମ୍ବର 1958 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହିସାବ ଅବଧିର ଚାରି ତ୍ରୟମାସ ପାଇଁ 28,607 ଟଙ୍କା ଟିକସ ଭାବରେ ଜମା କରିଥିଲେ । ରେକର୍ଡରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ ଯେ ସେ ଏହି ତାରିଖରେ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ କି ନାହିଁ । ଏପ୍ରିଲ୍ 25,1960 ରେ, ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିକାରୀ ନଭେମ୍ବର 3,1956 ରୁ ଅକ୍ଟୋବର 22,1957 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହିସାବ ଅବଧି ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ମୂଲ୍ୟାୟନ କଲେ ଏବଂ ରାଜସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (1)(b) ଅନୁଯାୟୀ 400 ଟଙ୍କା ଜରିମାନା ଲାଗୁ କଲେ । ସେ ଏହିପରି ଜରିମାନା ଲାଗୁକୁ ଯଥାର୍ଥ କଲେ:

"କରଦାତା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତାରିଖରେ ତ୍ରୟମାସର ଟିକସ ଜମା କରିନାହାଁନ୍ତି, ଚତୁର୍ଥ ତ୍ରୟମାସ ପାଇଁ ଜମା କରାଯାଇଥିବା ଟିକସ ବହୁତ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ କରଦାତାଙ୍କୁ ଏକ ନୋଟିସ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ଉତ୍ତରରେ ସେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ବିକ୍ରୟ କର ନିୟମର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଏକ ରିଟ୍ ଆବେଦନରେ ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ଥଗିତାଦେଶକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ,"ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସ୍ଥଗିତାଦେଶରେ ଏହା କୁହାଯାଇନାହିଁ ଯେ କରଦାତାଙ୍କୁ ଟିକସ ଅଟକାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି, ଅପରପକ୍ଷରେ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ (କରଦାତା) ଉପଯୁକ୍ତ ହିସାବ ରଖିବେ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବେ କିନ୍ତୁ ଏହାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ କରଦାତା ଠିକ୍ ସମୟରେ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ଏବଂ ଧାରା 7 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଜମା ରାଶି ସହିତ ଟ୍ରେଜେରୀ ଚାଲାଣ ମଧ୍ଯ ରହିବା ଉଚିତ ଥିଲା । ଏହା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଲ୍ଲଂଘନ ଅଟେ, 23-4-58 ଏସ୍.ଆଇ.ସି. (23-11-59) ରିଖରେ ରିଟ୍ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା, ଏପରିକି ରାଶି 17-12-59 ରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜମା

କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହା ଦର୍ଶାଏ ଯେ କରଦାତା ଜାଣିଶୁଣି ଟିକସକୁ ଅଟକାଇ ରଖିଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ଡେପୁଟି କମିଶନର ବିକ୍ରୟ ଟିକସ (ଅପିଲ), କୋଟା ଯିଏ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ, ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ରାଜସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ 7(2) ଅନୁଯାୟୀ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ ନକରି ଟିକସ ଜମା କରିବାରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରତିପାଦନ କରିନଥିଲା ।

ଡିସେମ୍ବର 6, 1960 ରେ, ବିକ୍ରୟ କର ଅଧିକାରୀ 23 ଅକ୍ଟୋବର 1957 ରୁ 10 ନଭେମ୍ବର 1958 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହିସାବ ଅବଧି ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସମାନ ଆଧାରରେ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଟିକସ ଜମା ନକରିବା ପାଇଁ 1,000 ଟଙ୍କା ଜରିମାନା ଲଗାଇଥିଲେ । ଏହାପରେ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ନଭେମ୍ବର, 1961ରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ (ସଂଖ୍ୟା 111/1961) ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ 3 ନଭେମ୍ବର, 1956 ରୁ 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1957 ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଦଣ୍ଡକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 4 ଏପ୍ରିଲ, 1961ରେ ସେ 23 ଅକ୍ଟୋବର, 1957ରୁ 10 ନଭେମ୍ବର, 1958 ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଦଣ୍ଡକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଏକ ଆବେଦନ (ସଂଖ୍ୟା 172/1961) ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ କହିଛୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଛନ୍ତି ।

ବିଜ୍ଞ ଆଡଭୋକେଟ୍-ଜେନେରାଲ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନେକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଆମକୁ ଏହି ରାୟ ଦେବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 20 (1) ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚିତ୍ ନଥିଲେ, ଏବଂ ମୂଳତଃ ମାର୍ଚ୍ଚ 28, 1955 ରେ ପ୍ରକାଶିତ ନିୟମାବଳୀଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଚଳନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ପ୍ରକ୍ରିୟାଗତ ତ୍ରୁଟି ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଏପ୍ରିଲ 1, 1955 ରେ ଯଥା ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରୁନାହୁଁ କାରଣ ଅଧିନିୟମ ନିର୍ମାଣର ଏକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଅପିଲଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରାଯାଇପାରିବ ।

ଏହି ଅଧିନିୟମର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଏହିପରି:

"ଧାରା 7 (1) ଅନୁଯାୟୀ କର ଦେବାକୁ ଦାୟୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟବସାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବଧି ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଫର୍ମରେ, ବିହିତ ରୀତିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ, ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ତାଙ୍କ କାରବାରର ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବେ ।

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟୀ କିମ୍ବା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ବର୍ଗ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବାର ତାରିଖକୁ ମୋଟ ଉପରେ ପନ୍ଦର ଦିନରୁ ଅଧିକ ଅବଧି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

(2) ଏପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ସହିତ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଅର୍ଥ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରାଧିକୃତ କୌଣସି ବ୍ୟାଙ୍କର ଟ୍ରେଜେରୀ ରସିଦ କିମ୍ବା ରସିଦ ରହିବ, ଯେଉଁଥିରେ ସରକାରୀ ଟ୍ରେଜେରୀ କିମ୍ବା ବ୍ୟାଙ୍କରେ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଆଧାରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଟିକସ ଜମା ରହିବ ।

(3) ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟୀ ଉପଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ରିଟର୍ଣ୍ଣରେ କିଛି ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିବା, ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ଭୁଲ ବିବୃତିର ଆବିଷ୍କାର କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ବିହିତ ରୀତିରେ ସଂଶୋଧିତ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିପାରିବେ, କିନ୍ତୁ ପରେ ନୁହେଁ ।

(4) ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟିକସ ଜମା ଅସ୍ଥାୟୀ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ, ଯାହା ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ବର୍ଷ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା କରର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ସମାଯୋଜନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ।

ଧାରା 16 (1)-ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି -

(a) ବିନା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାରଣରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଧାରା 6 ର ଉପଧାରା (1) ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ନିଜକୁ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି; କିମ୍ବା

(b) ବିନା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାରଣରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ବକେୟା ଟିକସ ପଇଠ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି; କିମ୍ବା

(c) ବିନା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାରଣରେ ତାଙ୍କ କାରବାରର ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ଅନୁମୋଦିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଏହାକୁ ଦାଖଲ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି; କିମ୍ବା

....

....

ଆକଳନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇପାରିବେ ଯେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଖଣ୍ଡ (a) ରେ ସୂଚିତ ମାମଲାରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ ଶୁଳ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଜୋରିମାନା ଆକାରରେ ପ୍ରଦାନ କରିବେ, ଯାହା 50 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ହେବ ନାହିଁ । ଏବଂ ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ସୂଚିତ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦେୟ ରାଶି ବ୍ୟତୀତ, ସେହି ପରିମାଣର ଅଧାରୁ ଅଧିକ ରାଶି ଏବଂ ଖଣ୍ଡ (c) ଏବଂ (d) ରେ ସୂଚିତ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଟିକସ ବ୍ୟତୀତ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଟିକସ ପରିମାଣର ଅଧାରୁ ଅଧିକ ରାଶି ନାହିଁ; ଖଣ୍ଡ (e) ରେ ସୂଚିତ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଟିକସ ବ୍ୟତୀତ, ଯଦି କୌଣସି ଟିକସ ରାଶି ଦ୍ୱିଗୁଣରୁ ଅଧିକ ହୋଇନଥାନ୍ତା, ଯଦି ଏପରି କୌଣସି ରାଶି ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇଥାନ୍ତା, ଯଦି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଫେରସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଟିକସଯୋଗ୍ୟ କାରବାରକୁ ସଠିକ୍ କାରବାର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥାନ୍ତା, ଏବଂ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଖଣ୍ଡ (f), (ff) ଏବଂ (h) ରେ, ଏକ ରାଶି ଯାହା 100 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ହେବ ନାହିଁ" ।

ଶ୍ରୀ ଗର୍ଗ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (1)(b) ର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଂଘନ ହୋଇନାହିଁ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 (1) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ ନକରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି କର ଦେବାକୁ ପଡିନଥିଲା । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 (2), ଯାହା ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଆଧାରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିମାଣର ଜମା ଆବଶ୍ୟକ କରେ, ତାହା ପ୍ରତିପକ୍ଷ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବା ସମୟରେ ଡିସେମ୍ବର 18, 1959 ଏବଂ ଜାନୁଆରୀ ରୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 1960 ମଧ୍ୟରେ ସଂକଳନ କରାଯାଇଥିଲା । ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଆଧାରରେ ବକେୟା ଟିକସ ଜମା ନକରି ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ ନକଲେ ଧାରା 7 (2) ର ଅନୁପାଳନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ଯେହେତୁ ଡିସେମ୍ବର 18,1959 ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ତେଣୁ ଧାରା 7 (2)ର ଆବଶ୍ୟକତାର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ହୋଇନାହିଁ । ସେ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ ଆକଳନ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଟିକସ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ବିଜ୍ଞ ଆଡଭୋକେଟ୍-ଜେନେରାଲ୍ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା, ଅର୍ଥାତ୍ ଧାରା 3 ସହିତ ଧାରା 5 କାରଣରୁ ଟିକସ ଦେୟ ହେବ । ସେ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଡିସେମ୍ବର 4,1959 ରେ ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନୋଟିସ ପାଳନ କରିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଥିବାରୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (1) (b)ର ଉଲଂଘନ ହୋଇଥିଲା ।

ଆମ ମତରେ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (1)(b)ର କୌଣସି ଉଲଂଘନ ହୋଇନାହିଁ, ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଦଣ୍ଡ ଲାଗୁ କରୁଥିବା ଆଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଧାରା 16 (1) (b) ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ, ଏକ ଟିକସ ଦେୟ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଟିକସ ଦେୟ କରିବାରେ ବିଫଳତା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । 'ସମୟ ଅନୁମୋଦିତ' ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ବିଷୟରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ କିଛି ଆଲୋଚନା ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମଲାରେ ଆମେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଯେ 'ସମୟ ଅନୁମୋଦିତ' ଶବ୍ଦଟି କୌଣସି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ସମୟ କିମ୍ବା ନିୟମ କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ସମୟ କିମ୍ବା ଏହି ସମସ୍ତ ଜିନିଷକୁ ସୂଚିତ କରେ, କାରଣ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଅଧିନିୟମ 16 (1)(b) ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଟିକସ ବକେୟା ନଥିଲା। ଧାରା 5 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 3 ଟିକସ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ କରିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍, ଟିକସ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଦାୟିତ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରେ । କର ବିଧାନରେ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଅନୁଭାଗର ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଧାରା 7 (2) ଅନୁଯାୟୀ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟଯୁକ୍ତ କର ସ୍ଥିର ନହୁଏ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (1) (b) ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି କରକୁ ଦେୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ଟିକସ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆକଳନର ଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ।

ବିଜ୍ଞ ଆଡଭୋକେଟ୍-ଜେନେରାଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଯେ ଡିସେମ୍ବର 4,1959 ତାରିଖର କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ୍ ଟିକସ ଦେୟ କରେ, ଏଥିରେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ନାହିଁ । ସେ ଏହି ଅଧିନିୟମ କୌଣସି ନିୟମ କିମ୍ବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ସୂଚନା ଦେଇପାରିନଥିଲେ, ଯାହା ଅଧୀନରେ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ହୋଇପାରେ ଯେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ମନରେ ନିୟମ 31 ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେହି ନିୟମ କେବଳ ସେତେବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଏକ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ।

ବିଜ୍ଞ ଆଡଭୋକେଟ୍-ଜେନେରାଲ୍ ଙ୍କ ଶେଷ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ସ୍ଥଗିତାଦେଶରେ ଉତ୍ତରଦାତା ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତାଙ୍କ ମତରେ, ଏହା ସୂଚିତ କରେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯେଉଁଥିରେ ଧାରା 7 (2) ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ସେ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିବାରେ ଏବଂ ଟିକସ ଜମା

କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିବାରୁ, 16 (1) (b) ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ହୋଇଥିଲା । ଆମେ ସ୍ଥଗିତାଦେଶକୁ ଏହି ପ୍ରକାର ପଢ଼ିବାରେ ଅସମର୍ଥ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ଆଦେଶ ପାଇଁ ଟିକସ ଜମା କରିବାକୁ ବାଧିତ ଥିଲେ, ତେଣୁ,ଏହା ଟିକସଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଉପଯୋଗୀ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଉତ୍ତରଦାତା ଡିସେମ୍ବର 1959 ଏବଂ ଜାନୁଆରୀ-ମାର୍ଚ୍ଚ 1960 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିନଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧାରା 7 (2) ଆକର୍ଷିତ ହୋଇପାରିନଥିଲା ।

ଆମେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା ଯେ ଧାରା 16 (1)(c)ରେ କୌଣସି ଉଲଂଘନ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ନେଇ ଆମେ ଚିନ୍ତିତ ନୁହେଁ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହେଉଛି ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୋଇଛି । ଶୁଣାଣି ଦେୟର ଏକ କିତା ।

ଆବେଦନଗୁଡିକ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଅନୁବାଦିକା:
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,
କଟକ ।